Kosmologi

v/ Gerda Rørbæk Nielsen

S.U.F.O.I.

DANMARK

Oktober 1960

Indhold:

Udgiver: **S. U. F. O. I. (Scandinavian UFO-investigation)**
Forlaget S. U. F. O. I. i samarbejde med Tysk Bogimport A/S, Vester Voldgade 83, København V. Tlf. Palæ 6016. Giro 20335.
Abonnement kan endvidere fåes ved direkte henvendelse på redaktionen: **Gerda Rørbæk Nielsen,** Abels Alle 20, Fruens Bøge.

Kære læsere!

Den engelske ingeniør og forsker, mr. De la Warr, har fornylig været på besøg i København. Han gav her en interessant demonstration af de resultater, han har nået i, gennem tankeradieringer, at fotografere verdenen bag atomerne.

Dette lyder fantastisk. Dog er hans forsøg strengt videnskabelige og er kontrolleret af førende læger og videnskabsmænd verden over. Hans opsigtsvækkende resultater er nedfældet på dansk af dr. phil. Poul Goos, Fredensborg, som har kaldt sin bog: Hinsides vor verden.

Af dette celebre besøg i hovedstaden giver fru Lilli Christensen, Helsingør, et referat i Kosmologi's Læserforum næste gang. De, der i forvejen kender noget til De la Warrs epokegørende opdagelser, vil sikkert glæde sig over, at disse resultater bliver bekendtgjorte for stadig videre kredse. De, der aldrig har hørt De la Warrs navn, vil i fru Christensens referat modtage en introduktion, som måske vil skærpe appetitten efter at høre mere om forskeren De la Warr og hans indtrængen i den usynligt verden bag atomerne.

Venlig hilsen *Gerda Rørbæk Nielsen.*

Fred på jorden

Når man nævner ordet „fred", er det næsten lige så ilde hørt, som når man nævner ordet „religion". Dersom man nævner begge disse ting i forening, udleverer man sig selv til latter og mistænkeliggørelse.

Kæmper man for fred på Jorden, bliver man kaldt „lunken", „dårlig patriot", „pacifist" eller „kommunist" alt efter menneskenes forskellige indstillinger. Man bliver beskyldt for „ikke at ville være med til at forsvare sit land", at „ønske fremmed herredømme" — ja, man kan endog blive udsat for at blive beskyldt for facistiske tilbøjeligheder — forstå det, hvo der kan!

Nævner man ordet „nedrustning", bliver man anset som lettere åndssvag. Så længe har drevne våbenmagnater hamret deres propaganda ind i ørerne på den brede masse, at de allerfleste mennesker tror på, at det er nødvendigt, at verdens arbejdere fabrikerer våben i stedet for fødevarer, for at der ikke skal skabes en arbejdsløshedspanik.

Verdens våbenlagre er overfyldte. Men produktionen viser ingen nedgang — tværtimod! Hjulene på maskinerne snurrer i døgndrift, og arbejderne tjener penge. Alt i orden. — Der er blot det, at disse våbenlagre ikke vedblivende kan dynge sig op i det uendelige. En dag skal de benyttes.

En dag! !

Disse våbenlagre er jo i allerhøjeste grad „bunden opsparing" af et lands kapital. Og de kan kun benyttes til een eneste ting — destruktion! Udover dette gør de ikke nogen som helst gavn. Bortset som sagt fra, at en mængde mennesker tjener deres brød ved fremstillingen — og at verdens våbentrusters bankkonti stiger og stiger.

Ud fra et almindeligt fornuftssynspunkt ville det være langt rimeligere, om halvdelen af alle disse arbejdere blev holdt beskæftiget med at fremstille balloner — og den anden halvdel gav sig til at prikke dem i stykker. — Det ville være et ret harmløst arbejde og langt billigere for skatteyderne, — men det ville ganske vist ikke skæppe i våbenfabrikanternes lommer. — D e r f o r vil det aldrig blive populært at fremstille disse uskadelige, knaldende tingester. Det skal de interesserede parter nok sørge for.

Politikerne har ikke noget at lade våbenfabrikanterne høre, hvad angår drevenhed i at forvrænge menigmands opfattelse af de enkleste sandheder. Derfor bliver de mennesker, der arbejder for fred på Jorden, udråbt som landsskadelige og samfundsfjendtlige perso-

ner. Kun få formår at gennemskue al denne råddenskab ind til dens inderste marv af penge- og magtsyge! Hvor ligger man under for store ord om fædrelandskærlighed, som ørene bliver tudet fulde af! Hvor kribler det ikke efter at gå imod en imaginær fjende, når militærmarcherne klinger i ørene! — Intet er — som nationalitetsfølelsen, i stand til at vække vilde følelser til live i brystet, så folk næsten græder af sentimentalitet. En dødsensfarlig følelse! Vi blev engang trådt under fode af verdens mest sentimentale folk!

Fædrelandskærlighed bliver gejlet op til snæversynet nationalisme overalt og i en sådan grad, at det er en skændsel for hele den vestlige verden. Nationalisme er ikke kærlighed, men had . . . had til andre lande, andre folk. Fædrelandskærlighed er en skøn og ædel følelse, men nationalisme er det degenerationstegn, som spår den vestlige verdens undergang i blod, snavs og vanvid.

Jeg citerer Albert Schweitzer, som siger:

„Indsigten i nationalismens sygelige væsen gør diskussionen om, hvilket folk, der bærer den største skyld, temmelig betydningsløs“.

Hvilket med andre ord vil sige, at det er ligegyldigt, hvilket folk, der påbegynder en krig — den sande skyldner er nationalisme, — og altså er denne følelse direkte krigsskabende, hvilket nazi-tyskland var det bedste bevis på.

Schweitzer giver endvidere et glimrende svar på det af sig selv stillede spørgsmål om, hvad nationalisme er:

„Nationalisme er den uædle og meningsløst overdrevne patriotisme, som forholder sig til den ædle og sunde patriotisme som vrangforestillinger til den normale overbevisning“.

— — —

Er der håb om, at menigmand kan rystes op til blot at tænke en smule over, hvor sindssygt det er at fare rundt og slå mennesker ihjel — blot for at tilfredsstille våbenfabrikanternes pengebegær og politikernes magtbegær, — rystes op til at f o r s t å, før det er for sent? — Dersom alle nægtede at være marionetter i disse skruppelløse penge- og magthaveres hænder, ville freden indfinde sig af sig selv. Men forblindede af falske idealer og angste for kujonnavnet, kæmper unge drenge og dræber hinanden, begrædt af tusinde mødre. De gør det, skønt ingen — på få undtagelser nær — ønsker at berøve et andet menneske livet. Undtagelserne repræsenteres af psykopaterne.

Historien viser klart, at krig a l d r i g har løst problemerne. Tværtimod har fortidige krige dynget problemerne højere og højere op, så vi nu står i dem til halsen. Den fremtidige krig vil heller ikke løse problemerne, undtagen hvis den ikke lader nogen hvid

mand eller kvinde tilbage i vor verden. — Men er det den slags „fred på Jorden", vi ønsker?

— — —

I krigen kommer alle menneskets dårligste og laveste instinkter frem til overfladen, levnet fra vor tilværelse i junglen, hvor den stærkeste altid har ret. En mand ved navn Peter Clarke, som også hører til de „samfundsskadelige" individer, der arbejder for fred og fornuft, skriver følgende, som ikke kan siges bedre:

„I krig vakler mennesket og falder tilbage gennem tiden til dengang, da de var som junglens dyr. Krig udrydder skønhed og sætter kronen på brutalitet. Krig ødelægger broderskabet blandt menneskene, og Gud er trængt ud fra vore hjerter og sind. Alle krige er tab — også for den, der sejrer, for de levende og for de døde — og for nationerne, der, som en åben tilståelse af deres sociale embicilitet og deres politiske uduelighed, diskuterer deres uenighed i kanonernes røg og torden og ordner deres mellemværende med klør og tænder, med bly og jern.

Krig har den fejlagtige ide, at b r u t a l i t e t er h e l t e m o d, at v a n v i d er m a n d i g h e d, og at m a s s e m o r d er f æ d r e l a n d s k æ r l i g h e d. (Fremhævet af mig). — Krig har ødelagt verden med misundelse, forbandet den med had og fyldt den med rædsel, suk og tårer. Krig har vædet verden med blod, splintret knoglerne på vore stærke, unge mænd — og vejene myldrer med krøblinge. Krig har afstedkommet thermoculare sprængninger, der truer nuværende og kommende generationer med forfærdelige fysiske og sjælelige deformiteter.

Krig har befolket verden med enker og faderløse, med knuste hjerter, ødelagte hjem, ødelagte håb. Krig ophøjer sejrherren som større end læreren, snigmorderen som højere end kunstneren. Krig, som organiseret magt og grusomhed, spytter på religionerne, og dens eneste tro er: „Magt er ret". Krig slår ned på de gode og venlige, tramper på den svage og knuser broderansigt og søsterhjerte under jernhæl og pansret næve. — Og selv nu — i en verden fyldt med grave, brændt med ild og overstrøet med lig, fængsler og skeletter — ja, selv nu i dag åbner det bloddryppende uhyre sine røde kæber og snerrer efter flere ofre".

— — —

Således ser krigens nøgne, hæslige sandhed ud, når alle blomstersmykkede, højtravende fraser i fædrelandskærlighedens misbrugte navn er siet fra.

— — —

Vi blev alle født til at vandre vor vej og at fuldbyrde vor skæbne.

Men vi sidder alle inde med en individuel og kollektiv magt til at gribe ind og forandre den livsbane og den dødsskæbne, der måske var tiltænkt os. Især når vi tænker på krigen, må vi ikke glemme dette.

Under sidste krig skrev jeg til en ven: „Vi blev født med kainsmærket på vor pande. Derfor har vi så let ved at hade". — Måske er disse ord mere sande, end det barn kunne vide, der skrev dem. Måske har vi virkelig et usynligt kainsmærke på vor pande, som vidner for Gud om vort brodermord! Har vi alle været med til at slå ihjel engang i en af de utallige, fortidige krige? Og skylder vi at dø for morderhånd — den hånd, der udløser brintbomben? Er det den sande årsag til, at vi blev fødte i denne tidsalder, hvor der er al mulig udsigt til, at en stor del af os vil komme til at dø på netop denne måde? — Vi har ikke nogen mulighed for at vide det, men vi ved, at vi selv kan gøre en hel del for at afværge den skæbne, der hænger så truende over hovedet på hele menneskeheden. Der ligger langt mere magt i positive, gode, venlige og kærlige tanker, ord og handlinger, end vi kan forestille os. Vi kan alle starte hver vor kædereaktion, der kan brede sig langt længere, end vi er i stand til at overskue — en kædereaktion af den efterhånden latterliggjorte og forkætrede følelse: *kærlighed*.

— — —

Jorden bliver med rette kaldt „Mørkets planet". — Vor lyse, skønne, frodige, rige jord — vor gavmilde, vidunderlige klode!

Elsk dit land! Men elsk menneskene højere — og elsk din klode højere, så højt, at du aldrig vil trættes af at arbejde hen på at forandre dens navn fra „Mørkets Planet" til „Fredens, Lykkens, Skønhedens Planet". — Vor trætte, forpinte jord trænger til fred, og den er alt for lille til, at ufred i dag kan trives på den, uden at det fører til selvdestruktion. — Menneskene blev skyld i, at vor jord kaldes „Mørkets Planet", men det ligger i menneskenes egen magt at forandre dens navn!

Først må du skabe dig „det store overblik", som jeg før har talt om. Da vil din småtskårne nationalitetsfølelse forsvinde — og dit fædreland vil udvide sig for dit strålende og undrende blik — udvide sig til at omfatte, først hele kloden, dernæst hele vort solsystem.

Større udvidelse magter ingen dødelig i øjeblikket. —

Religion, videnskab og ufologi

I vore, af forvanskede begreber, gennemsyrede samfund, er ordet religion, som førnævnt, næsten blevet et uartigt ord. — Hvordan kan det være gået til, at et begreb som før i tiden blev omfattet med den dybeste ærbødighed, i vore dage er kommet i så stor miskredit? Årsagerne hertil er mange, men tilbage står det faktum, at religionen som sådan er blevet til noget, kun et fåtal uden for teologernes og de nidkære sekters kredse befatter sig med.

— — —

Folkene med den nyopfundne og udmærkede betegnelse, ufologer, finder vi i dag delt i to højst uenige kredse, hvoraf den ene stiller sig skarpt afvisende overfor, at der skulle kunne udledes nogen som helst religiøs betydning af, at mennesker fra rummet gæster Jorden, mens størstedelen af den anden lejr desværre forsøger på at stoppe vore gæster ind i en snæver, sekterisk bås. — Begge dele er selvsagt lige galt og et udslag af en begrebsforvirring, som det kan blive vanskeligt at komme tillivs. Rent bortset fra selve stridsspørgsmålet er det noget bittert at må konstatere, at folk, der arbejder for så vigtig og særpræget en sag, ikke formår at se stort på detaillerne, men absolut skal skade og svække sagen udadtil ved en indbyrdes ufordragelighed, der både hindrer offentligheden i at tage sagen alvorlig og i uhyggelig grad fortæller gæsterne fra rummet om jordmenneskenes smålighed og tommekorte forståelse.

Dog kan det være svært, trods det tragiske i denne kendsgerning, at lade være at trække på smilebåndet, når man hører om de — rent ud sagt — vanvittige, sekteriske betydninger, der tillægges rumfolkene. Jeg tror dog ikke, at betydningen af de skader, der derved kan påføres UFO-forskningen, bør overdrives. Som med alle nyopdukkede ting vil det vare en tid, inden UFO-forskningen finder sit normale leje, men efterhånden vil størstedelen af ufologerne komme til at bestå af normale, sunde mennesker — og de overdrevselskende sekter vil trække sig tilbage til den intethed, hvoraf de sprang frem.

Derimod føler man ikke spor trang til at smile, når man hører en af de såkaldte „nøgterne" ufologer sætte rumskibene på plads i det kartotek, hvor de — efter hans mening — hører hjemme og erklære, at d e n sag ikke har det mindste med religion at gøre. Det vidner om en meget stor uvidenhed, ikke alene om, hvad rumskibene repræsenterer, (hvilket er en meget tilgivelig uvidenhed) men også om, hvad religionen er i sig selv (hvilket er en knap så tilgivelig uvidenhed). — De „nøgterne" ufologer omfattes med stor re-

spekt af offentligheden. Dette fortæller her, som i så mange andre forhold, at flertallet sjældent har ret.

De „nøgterne“ ufologer anerkender kun materien. De har glemt, at materie og ånd er to sider af samme sag, og de lukker sig selv ude fra sandheden om rumskibene ved kun at beskæftige sig med disses fysiske realitet. Først, når vi i UFO-forskningen lærer at lade ånd og materie gå hånd i hånd, kan vi gøre os et lille håb om at finde et gran af den virkelige sandhed.

Den ufolog, der kun anerkender de fysiske aspekter af rumskibene og alt, hvad de medfører, er en fornægter af selve livet, fordi livet er ånd, som giver sig udslag i materien. Disse ufologer burde se ind i sig selv. Da ville de opdage, at de er i besiddelse af et bevidsthedsliv, hvor der spilles på alle strenge af menneskelig formåen, og at det er den samme verden, som skaber, styrer og omformer materien. Uden denne verden af bevidsthed ville den fysiske verden stivne til en død masse, thi uden bevidsthedslivet kunne vi ikke sanse, ikke tænke, ikke arbejde, skabe og omforme. Bevidsthedslivet er derfor *det mest virkelige af alt,* men samtidig er det *rent åndeligt.* Det kan hverken findes med operatørens kniv eller „måles og vejes“, og dog er alle mennesker i besiddelse af det i større eller mindre grad. Når bevidsthedslivet forlader mennesket, bliver tilbage kun et kadaver. Det nytter ikke, at det fysiske menneske er intakt, dersom ånden er borte.

Lad os tænke længere ud og overføre vort eget bevidsthedsliv på alle vore medskabninger i det vide univers. Vi bliver da klar over, at rummets bevidsthedsliv, — rummets ånd — danner et HELE, som *er* selve det hellige og gådefulde liv. Det er en viden, som fører direkte til guddommens port. Det er *religion.*

Der findes mennesker i rummet — fysiske skabninger, som vi. Denne viden lærer os om den guddommelige harmoni i universets skabelse og vækst. Det er *religion.*

Vi ser rumfolkenes høje tekniske kunnen og slutter os ad logiske tankerækker til deres høje åndelige udvikling. Sammen fortæller de to ting os om livets evige udvikling og en stadig fremadskriden mod stadig højere og højere regioner. Anerkendelse af dette er *religion.*

— Vi ser således, at i samme øjeblik, en ufolog anerkender, at der står bevidstheder bag UFO'ernes tilsynekomster har han, enten han vil indrømme det eller ej, samtidig anerkendt, at religionen i høj grad har med UFO-sagen at gøre og omvendt. Derfor kommer man heller ikke ret langt i UFO-forskningen, førend man støder på religionen, — og der findes heldigvis også mange ærlige

mennesker, der forstår dette og tager det med som noget ganske naturligt uden forsøg på krampagtigt at lukke det ude.

— — —

Der findes love, som udtrykker harmonien og enheden i universet. At leve efter disse love er at leve i samklang med selve livet i en åndelig harmoni, som atter vil give sig udslag i den fysiske verden. Den sande videnskab ved, at disse love findes, og at naturlovene er af guddommelig oprindelse. Det er det, Einstein udtrykker, når han siger: „Uden troen på vor verdens indre harmoni, kunne der ikke eksistere nogen videnskab".

Videnskab, religion, kunst og al skabende arbejde er det samme og forsøger at udtrykke det samme, når det er ægte. Kun en vedholdende begrebsforvirring har gjort, at vi nu er i besidelse af disse utallige modsætninger, som vi ikke er i stand til at se nogen sammenhæng i. Det har atter affødt det ulykkelige forhold, at mange ikke mere kan skelne klinten fra hveden, men stempler a l religion som tåbelighed, a l videnskab som sandhed og ikke fatter kunstens forhold til de to ting.

Derfor er det på tide, at vi lærer at alt, både fysiske og abstrakte aspekter er eet sammenhæng — og at vi ikke må skille det sammenføjede ad. Fordi menneskene har glemt dette, har de ladet materien sejre over deres ånd i så vid udstrækning, at materien nu står i begreb med at udslette dem.

— — —

Ufologien bringer mange og store spørgsmål til det tænkende menneske. Men man konstaterer, når man fordyber sig i disse spørgsmål, at hovedparten af dem er af religiøs-videnskabelig art. Derfor må religionen for ufologerne høre så naturligt med til livet som at trække vejret — og ikke vedblivende blot at være noget for præster og børn og barnlige sjæle. De fleste ufologer er villige til at afkaste deres videnskabelige fordomme. De religiøse fordomme er langt vanskeligere at komme tillivs, fordi de fleste mennesker er ensporede i religiøs henseende. Men i UFO-forskningen kan ikke benyttes hjemmestrikkede patentløsninger. Skal målet nåes, er det lige så vigtigt, at religionshaderen aflægger sine vanetænkninger som at det menneske, der står som medlem af en eller anden sekt, gør det samme. Først da vil vi blive i stand til at løfte i flok og måske blive stærke nok til at hæve en flig af det tæppe bag hvilket UFO'ernes gåde skjuler sig.

TOLERANCE

At være tolerant er ikke det samme som at sætte sig med foldede hænder og nikke til højre og venstre som en nikkedukke. Det er heller ikke det samme som at godkende alt og at acceptere det bestående uden at føle nogen rang til at svinge svøben over ondskab og uretfærdighed.

Tolerance, som jeg forstår ordet (måske findes en anden difinition i leksikon) er at søge at fatte menneskers inderste væsen, hvad enten dette giver sig udslag i skarpe og ufordragelige meninger eller i en udpræget interesseløshed og ligegyldighed overfor alle vigtige spørgsmål.

Tolerance er — forståelse.

Fordomsfriheden er tolerancens lillebror. Et fordomsfrit menneske bliver ikke forarget. Forargelse er hykleriets hovedpude, og ligegyldigt hvilken tale et menneske fører eller hvilke handlinger, det begår, har ingen nok så udtalt forargelse gjort den mindste smule gavn. Tværtimod — den hykleriske, sladderagtige forargelse har gennem tiderne gjort megen uoprettelig skade for mennesker.

Intolerancen fejrer sine tvivlsomme triumfer i denne verden af egoisme, ufordragelighed, had og diskrimination.

— Verdens mennesker er så forskellige, at det kunne synes umiddelbart latterligt at tale om „det moderne, konforme menneske". — Alligevel findes der i store kredse en form for en vis lad tolerance, en usund „laden-stå-til", der står i skarp modsætning til den verden, som synes umiddelbar mere virkelig — fordi den er så højrøstet: den agressive verden. — Det ensrettede menneske er på ingen måde befriet for egoisme — for trangen til at „ha' det rart". Hans tilsyneladende uskadelighed består i, at det overhovedet ikke falder ham ind, at han „har det rart" på andres bekostning — og at han samtidig har undergravet sin egen selvstændighed i en grad, der i det lange løb kan blive hans egen og samfundets undergang.

Det sande, tolerante menneske er vågen — klarsynet og et udpræget handlingsmenneske. Den rette tolerance giver sig udslag i en klar stillingtagen til problemerne — men en stillingtagen, der ikke fælder nogen dom! — Man kan sagtens være tolerant og lade være med at dømme, dersom man overhovedet ikke beskæftiger sig med alvorlige spørgsmål. Men at dykke ned til bunden af alle de problemer, der plager vor syge verden, vore syge samfund, — for derved at klargøre sig, hvori skaderne består og grunden til dem, — og dog formå at kæmpe sig ind på smult vande med hjernen og hjertet intakt, rede til at kæmpe for livet og fremtiden på vor jord — uden intolerance, uden pengebegær, uden magtbegær, uden tanke for egen vinding og høj social position, — det er ånden, der kendetegner det sande, uselviske, tolerante menneske.

Læserforum

Svar fra Per Borgaard til Kai Neumann

Hvorvidt jeg er pessimist eller ikke — hvilket Kai Neumann tydeligvis mener, jeg er — skal jeg lade andre dømme om. Jeg har her i Kosmologi's læserforum draget nogle ting frem, der — det skal indrømmes — ikke er behagelige.

Kai Neumann skriver, at vore tanker ikke kan beskæftige sig med noget, vi ikke kan få eller opnå. Det er en behagelig teori, men den tredimensionale verden, vi lever i, er desværre anderledes! Ved at træne os selv op til kun at tænke i positive baner, kan vi påvirke andre, men de pæne tanker er ikke nok. Mængden af negative tanker er tilsyneladende mindst ligeså stor som mængden af positive tanker, — og der skal mere håndgribelige ting til, hvis vi skal påvirke udviklingen for alvor.

Videre skriver du, at menneskene tidligere gik løs på problemerne på samme måde som vi. Indrømmet! Og hvorhen har det bragt os? Dengang prøvede man at løse problemerne ved krige. Benytter vi samme metode i dag, underskriver vi en dødsdom — vor egen!

At vi ikke skulle kunne sige til menneskene: „Elsk din næste som dig selv“, fordi de ikke ved, hvad det betyder, er noget vrøvl — af den simple grund, at folk føler en del af denne kærlighed mod deres nærmeste. Den skal bare dyrkes op.

Du mener videre, at vi mennesker er fuldkomne. Jeg ved ikke, om du er det, men jeg er i hvert fald ikke, og jeg har aldrig truffet nogen, som var det, selvom jeg har truffet mange fine mennesker. Adamski siger iøvrigt udtrykkeligt i „Ombord i rumskibe“, at ikke engang rummenneskene er det. Jeg gætter på, at Kai mener, vi er skabt i Guds billede. Det håber jeg, vi er, men jeg har aldrig set en kopi, der var lige så fuldkommen som originalen. Et billede, malet af en stor kunstner, kan gengive en mands personlighed, men ligner ham måske ellers ikke særligt. Derimod kan en voksfigur være dannet i hans billede indtil den mindste detalje — og alligevel siger den ikke et suk om sit forbillede. Hvordan i alverden skulle vi, der er begrænsede og stoflige være fuldkomne som den, der er uendelig og af ånd?

I en ideverden kan man sagtens skabe det fuldkomne — ved at se stort på vanskelighederne. I den virkelige verden stiller sagen sig anderledes. Og det er i verden her og nu, vi lever.

Vi skal så sandelig have øjnene oppe for de lange perspektiver i

udviklingen, men vil vi gøre os noget som helst håb om at komme op i nærheden af rumfolkenes stade, må vi gøre et arbejde her og nu. Rumfolkene er ikke fantasivæsener, der lever i en escapistisk tankeverden. De er mennesker af kød og blod, der har turdet se virkeligheden i øjnene og forandret den. At det er lykkedes for dem, gør ikke deres verden mindre virkelig.

Det er kort sagt ikke tanker, men gerninger, der kræves i dag. Man må bestemme sig til, hvor man vil hen, og man må arbejde på at komme der. Det er ikke orientalsk fatalisme, der er brug for, men åbne sind med forståelse for, hvordan man bedst kan gavne sine medmennesker — og dermed sig selv.

Per Borgaard

EFTERTRYK FORBUDT — OGSAA I UDDRAG